

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122202275
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8122202275.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX A., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: D. C. E., E., so sídlom D. XX, XXX XX F., IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie 2.076,74 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/33/2022-63 zo dňa 31.5.2022, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

II. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 500 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, III. vyslovil, že žalobca má oči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a ods. 5 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

V prvom rade sa súd prvej inštancie vyjadril k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného. Uviedol, že ak by súd pristúpil na logiku záveru, že spotrebiteľ je povinný si už v základnom konaní uplatniť nárok na primerané finančné zadostučinenie s poukazom na plynutie premlčacej doby, tak takýto záver by dostal spotrebiteľa do závislosti od samotnej dĺžky základného konania, ktorú strana sporu nemôže ovplyvniť. Z toho dôvodu súd vznesenú námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z. z. možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa

ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

V prejednávacom prípade však možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi na základe jeho žaloby výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu (nedostatok zmluvnej náležitosti) alebo ide o nekalú obchodnú praktiku, príp. neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že v pôvodnom konaní bolo rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 13 Csp 294/2015-119 zo dňa 1.10.2021 konštatované, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.11.2009 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.11.2009, je neplatná.

Súd prvej inštancie zároveň zdôraznil, že žalobca musel v pôvodnom konaní aktívne uplatňovať svoje práva bránením sa proti podanej žalobe. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5, zákona č. 250/2007 Z.z. môže ako aj nemusí zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Úspešnosť žalobcu v spore o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy nebola sporná, teda došlo k naplneniu hypotézy právnej normy viazanej na inštitút primeraného finančného zadostučinenia.

Žalobca jasne deklaroval, že bol nútený sa brániť v pôvodnom konaní so žalovaným, pričom, ak chcel dosiahnuť zadostučinenie, musel zniesť a pustiť sa do konfrontácie s ekonomicky i právne bezpochyby silnejšou stranou v spore. Preto súd prvej inštancie považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 500 Eur, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi reflektujúcu zásadu primeranosti a spravodlivosti primerané zadostučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv vo výške, 500 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Následne súd prvej inštancie konštatoval, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadostučinenie, ktorého výška už je na posúdení súdu. Súd prvej inštancie podrobil priznanú sumu aj v kontexte princípu primeranosti, poukazujúc aj na tzv. Paretovo optimum. Jedná sa z ekonomického pohľadu o taký stav spoločnosti, kedy žiadny jednotlivец, alebo skupina už nemôže dosiahnuť lepšie postavenie bez toho, aby sa postavenie iného subjektu zhoršilo. Ide o rovnovážny stav, kedy ak sa chce mať niekto lepšie než ako sa má, môže tak urobiť len na úkor iného.

Zároveň súd prvej inštancie vyslovil názor, že negatívny dopad na žalovaného je ďaleko menší, prihliadajúc na princíp proporcionality, ako pozitívny dopad na žalobcu, všetko vo svetle tej skutočnosti, že to bol práve žalovaný, ktorý kontrahovaním zmluvy nerešpektoval spotrebiteľské právo a porušil práva v tomto konaní žalobcu a v kontraktačnom procese dlžníka.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% ,o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň konštatoval, že pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný na základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu.

Proti tomuto rozsudku, a to čo do výroku I. a výroku III. podal včas odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie alebo napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Žalovaný namietal nepreskúmateľnosť a nedôvodnosť napádaného rozsudku pretože závery konajúceho súdu žiadnym konkrétnym spôsobom neodôvodnili sumu 500 Eur, ako primerané finančné zadostučinenie. Rozhodnutie je odôvodnené všeobecnými závermi, ktoré nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu a súčasne sa súd nesprávne vyporiadal aj s námietkou premlčania. Pri rozhodovaní o námietke premlčania sa súd prvej inštancie bez riadneho a vecného odôvodnenia odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo/127/2017. Konštatoval, že Najvyšší súd SR zaujal stanovisko, že pre úspešné uplatnenie nároku podľa ust. §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Potom tak cielene a vedome odpovedal na konkrétnu dovolaciu otázku. Podľa názoru žalovaného, význam uvedeného výkladu pre toto konanie a posúdenie námietky premlčania je, že ak sa primerané finančné zadostučinenie môže uplatniť aj priamo bez toho, aby malo prebehnúť určité súdne konanie o nároku z porušenia práv, podľa ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, potom to znamená, že premlčacia doba nemôže začať plynúť pre takýto nárok až po skončení uvedeného súdneho konania. Súd prvej inštancie sa povrchno a evidentne nesprávne vyporiadal aj s námietkou žalovanej strany aj so spomenutým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie sa však z úradnej povinnosti už nezaoberal tým ako a na základe akého výkladu dovolací súd vlastne svoje stanovisko prijal. Pritom to bolo podstatné pre rozhodnutie, pretože išlo o explicitne vyjadrené stanovisko k právnej otázke (formulovanej ako dovolacia otázka). Žalovaný namietal zároveň absenciu konkrétnych skutkových záverov, ktoré by odôvodňovali sumu 500 Eur ako primerané finančné zadostučinenie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012, z ktorého citoval, zároveň na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.4.2006, ktorý konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Žalovaný zároveň pre porovnanie poukázal na to, že žalobcom požadovaná suma dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Týmto poukázal na zjavnú neprímeranosť žalovaného nároku. Suma 500 Eur je excesívna a jej priznanie nemá oporu vo výsledkoch dokazovania.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 7.7.2009 sp. zn. III. ÚS 199/09, z ktorého citoval. Na to, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 8.6.2006 I. ÚS 188/06. Čo do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 podľa názoru žalobcu sa v citovanom rozhodnutí Najvyšší súd SR vôbec nezaoberal posúdením námietky premlčania. Pokiaľ žalovaný odkazuje na štvrtú dovolaciu otázku, tak jeho závery si žalovaný vykladá svojvoľne a neprímerane extenzívne. Ako žalobca uviedol v priebehu prvoinštančného konania, nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa spätý s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Pretože až moment úspešného uplatnenia je *conditio sine qua non* pre súdne uplatnenie tohto nároku.

Následne žalobca opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017. Zároveň poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove na rozsudok sp. zn. 2Co/73/2018 zo dňa 26.11.2021, 5Co/134/2019 zo dňa 13.02.2020, 7CoCsp/11/2020 zo dňa 20.07.2020, 8Co/59/2019 zo dňa 30.01.2020, 9Co/157/2014 zo dňa 02.03.2016, 13Co/80/2016 zo dňa 20.03.2018, 19Co/2/2019 zo dňa 18.06.2019, 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019, 23Co/42/2019 zo dňa 29.01.2020, 24Co/107/2018 zo dňa 05.11.2019, 25Co/56/2019 zo dňa 05.11.2019. Zároveň žalobca konštatoval, že neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. Štát nemôže dovoliť, aby táto nezodpovednosť a ľahkomyselnosť spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti bola zdrojom neúmerných príjmov nič neprodukujúcich obchodníkov keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov

v Slovenskej republiky a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia. Preto žalobca navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť a uplatniť si trovy odvolacieho konania.

Vyjadrenie žalobcu bolo zaslané na vyjadrenie žalovanému. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.09.2022 a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v napadnutej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistenej skutočnosti vyvodil aj správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. Podmienky ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinnosti splnené boli. Zároveň má odvolací súd za to, že nárok žalobcu premlčaný nebol tak ako to správne zistil súd prvej inštancie.

Žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie správne zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 13 Csp 294/2015-119 zo dňa 1.10.2021 v právnej veci žalobcu B. A. proti žalovanému D. C. E., E. o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.11.2009 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.11.2009 je neplatná, pričom zároveň priznal žalobcovi oproti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 6.11.2021.

Čo do vznesenej námietky premlčania a nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k tejto vznesenej námietke žalovaným odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil so záverom vysloveným rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017 t.j., že až po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým si žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia. Podľa názoru odvolacieho súdu je výklad záverov vyplývajúcich z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 i k otázke námietky premlčania vznesenej žalovaným v tomto konaní právne irelevantný. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pre úspešné uplatnenie nároku zákon nevyžaduje aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Zároveň Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky neustanovuje. Z uvedeného však nevyplýva žeby bol spotrebiteľ povinný si už v základnom konaní uplatniť nárok na primerané finančné zadosťučinenie s poukazom na plynutie premlčacej doby. Tak ako správne konštatoval súd prvej

inštancie v bode 19 odôvodnenia takýto záver by dostal spotrebiteľa do závislosti od samotnej dĺžky základného konania, ktorú strana sporu nemôže ovplyvniť.

Úvaha súdu prvej inštancie keď považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 500,- Eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške ako ujma, ktorá hrozila zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Súd prvej inštancie správne akceptoval aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Správne súd prvej inštancie v bode 31 odôvodnenia uviedol, že samotné úspešné uplatnenie porušenia práva vytvára rámcový právny základ pre uplatnenie si práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého výška je už na posúdení súdu. Zároveň súd prvej inštancie podrobil priznanú sumu aj v kontexte princípu primeranosti poukazujúc aj na tzv. Paretovo optimum. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že negatívny dopad na žalovaného je ďaleko menší prihládajúc na princíp proporcionality ako pozitívny dopad na žalobcu. Všetko vo svetle tej skutočnosti, že to bol práve žalovaný, ktorý kontrahovaním zmluvy nerešpektoval spotrebiteľské právo a porušil práva v tomto konaní žalobcu a v kontraktačnom procese dlžníka. I odvolací súd má za to, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- Eur zodpovedá jednej zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre medzi ktoré patrí princíp primeranosti. Odvolacia námietka žalovaného preto čo do neodôvodnenia primeranosti priznanej výšky finančného zadosťučinenia nie je dôvodná.

Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol i o trovách konania. Správne v bode 37 odôvodnenia uviedol, že pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods.2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).